

man tvinge Boghandlerne til at udøve en Censur over alle de Bøger, de sende ud til deres Kunder, læse dem igjennem og paa egen Haand bedømme, hvorvidt disse Bøger ere uskadelige for Kunderne eller ei. Jeg maa sige, at jeg for min Part sætter megen Pris paa selv at kunne vælge og selv at kunne vrage, hvad jeg læser, og hvad de læse, som jeg staar til Ansvar for. Og den Censur, som Boghandlerne skulle udøve, skulle de udøve under Tryk af en Straffetrubsel om Fængsel eller eventuelt Bristløselille som et Middel til at opmuntre dem til at udøve deres Censur paa en grundig Maade. Jeg er bange for, at man paa den Maade vil lægge et meget stort Tryk paa Boghandelen, hvad der dog umuligt kan være Lovforslagets egentlige Mening. Gaa vi nu til den fremmede Litteratur, som kommer her ind, er der i Paragrafen ikke taget noget særligt Forbehold med Hensyn til den, og den maa altsaa være underkastet de samme Regler som den indenlandske. I Presse-loven have vi en Bestemmelse om, at Indførsel af fremmed Litteratur er fri, at Indførsel af Bøger, som ere trykte i Udlandet, naar de ikke ere forfattede af en i Danmark bosiddende Mand, ikke kan straffes; at Udbetaling af dem ikke kan hindres paa anden Maade end derved, at der først fra Regeringens Side maa nedlægges Forbud mod deres Udbredelse, og at der dernæst fra Regeringens Side maa anlægges Sag til dette Forbuds Stadfæstelse. Nu vil man lægge det Pligt at føre Tilsyn med, hvad der af fremmed Litteratur indføres her i Landet, fra Justitsministeriet over paa Boghandlerne. Jeg er bange for, at det er et Tilsyn, som Boghandlere kun meget maadelig ville kunne udøve.

Lovforslagets § 2, som Udvalget vil gjøre til § 3, gaar ud paa, at almindelig borgerlig Straffelovs § 185 skal affattes saaledes: „Den, som ved uterligt Forhold eller ved uanstændige Ord, Lader eller Handlinger krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse, straffes med Fængsel paa Bånd og Brød eller Forbedringshusarbejde.“ Jeg har i og for sig ikke det Ringeste imod at sætte Bånd og Brød for offentlig Krænkelse af Blufærdigheden eller for offentlig Forargelse. Jeg anser tværtimod en Diæt paa Bånd og Brød som et overordentligt godt Middel til at spørge Rjødet eller tvile Fantasten, naar den er altfor tilbøielig til at løbe løbsk. Jeg har ikke Noget imod Straffebestemmelsen, men kun finder jeg, at den er rettet mod et altfor omfattende Begreb, til at jeg kan gaa ind paa den. „Den, som ved uterligt Forhold

eller ved uanstændige Ord, Lader eller Handlinger krænker Blufærdigheden,“ — der er ikke der Tale om offentlig Krænkelse af Blufærdigheden — Enhver, som ved uterligt Forhold eller ved uanstændige Ord, Lader eller Handlinger krænker Blufærdigheden, straffes med Bånd og Brød; det turde dog maasse være noget vel strengt. Jeg er meget bange for, at hvis dette skulde føres igjennem, maatte vi bygge et anseligt Antal nye Fængsler til at lade alle disse Malefikanter sidde og affone deres Bånd og Brød. „Uanstændige Ord“ er et saa omfattende og lidet bestemt Begreb og desforværrer et saa overordentlig hyppigt forekommende Begreb, at det forekommer mig, at man maa tage sig noget i Agt med at sætte altfor strenge Straffebestemmelser paa det. De Bestemmelser, som man temmelig sikkert sige, lade sig ikke føre igjennem. „Uanstændige Ord, Lader og Handlinger“ — naar en Mand i en oprørt Stemning af Raahed eller Raadhed bruger uanstændige Ord, som krænke Blufærdigheden, skal han paa Bånd og Brød. „Uanstændige Lader og uanstændige Handlinger!“ — Ja, det undrer mig virkelig, at der ikke ogsaa er nævnt „uanstændig Klædebragt“; det er dog en af de Methoder, paa hvilke Blufærdigheden hyppigt krænkes; det har man ikke taget med. Jeg antager, at der er en Fornemmelse af, at saa vilde det blive for umiddelbart komisk, og at det derfor var bedst ikke at tage denne Bestemmelse med. Jeg tror derfor, at disse Ord, om de uanstændige Ord, Lader og Handlinger, som krænke Blufærdigheden, vilde man vistnok meget passende kunne lade gaa ud af dette Lovforslags sidste Paragraf. Jeg er ganske enig med Regeringen og vistnok med hele Thinget i, at Alt, hvad der kan gjøres for at støtte Retsbevidstheden og Sædelighedsbevidstheden i vor Nation, vil være vel gjort, naar man virkelig støtter Sædelighedsbevidstheden derved, men jeg er bange for, at Straffe, anvendte uden tilstrækkeligt Hensyn til hele det øvrige Straffesystem, som er nedlagt i vor Straffelov, ikke ville have den tilsigtede Virkning. Jeg er bange for, at slige Straffebestemmelser enten ikke ville blive brugte, eller at de ville blive misbrugte. Den første Fare er, at slige haarde Straffebestemmelser ikke ville blive brugte — og det er jo meget lidt ønskeligt, at vi skulde have Straffebestemmelser, som ikke blive brugte — den Fare ligger vistnok nærmest for. Jeg er tilbøielig til at tro, at hvis dette Lovudkast bliver til Lov, vil man i den nærmeste Tid mærke overordentlig Vidd til det. Den anden Fare: at disse haarde Straffebestemmelser ville blive misbrugte, ligger maasse fjernere. Men jeg er ikke